

[Petra Petersen.]

socialminister, også ville have set på den. Jeg synes, det er beskæmmende, at man stadigvæk skal have denne paragraf stående i loven, og jeg vil gerne spørge den højtærede arbejds- og socialminister: Er det ikke muligt at få oplyst, hvad der står i reglementet om hustugt? Jeg tror, det vil være af interesse for en stor del af rigsdagens medlemmer, for den kritik, der rejses mod vore børne- og opdragelseshjem, rejses jo også mod denne rigsdag, der er ansvarlig for lovens affattelse.

Selvom sagen Sdr. Højrup børnehjem, der for godt et år siden rejstes af et her-værende dagblad, er sluttet, føler jeg dog trang til at sige, at jeg ikke synes, at den sag fik den rette behandling; offentligheden fik heller ikke de oplysninger, den med rette havde krav på. Hvis man fra autorita-tiv side vil hævde, at man for børnesagens skyld ikke ønskede mere diskussion om sagen end højest nødvendigt, er fejlen endnu større. Det, der dækkes over, giver netop næring til rygter. Det er til større skade for børnesagens arbejde, hvis befolkningen får det indtryk, at ministeriet og overinspek-tionen dækker over misligheder, end hvis man ærligt indrømmer og erkender, at mis-brug har fundet sted.

Den redegørelse, som landsdommer Aage Hastrup gav efter undersøgelserne på børne-hjemmet i Sdr. Højrup, indgød just ikke tillid. Landsdommeren fastslår, at for-holdene på hjemmet

„ikke har fulgt med tiden“;

at der kan rettes indvendinger både mod bygningerne og mod ledelsen, at forstande-ren og hans hustru

„i nogen grad synes at have manglet evne til at give hvert enkelt af de børn, der er anbragt på hjemmet, mulighed for selvstændig udvikling og til at give dem den fornødne frihed til at være sig selv“. Efter denne redegørelse måtte det vel for-ventes, at forstanderparret blev betragtet som uegnet til at være børnene i fars og mors sted. En af årsagerne til, at børn fjernes fra deres eget hjem, er jo den, at hjemmet ikke evner at opdrage børnene. Men landsdommeren sluttede sin redegø-relse med at udtale, at der ikke var grund-lag for at anse forstander Olsen for uegnet til at lede hjemmet.

Da jeg læste denne redegørelse, slog det mig, at alle de ankløger, som var fremkom-met fra de mennesker, der rejste sagen, og fra tidligere elever, ikke var blevet gen-drevet, men tværtimod trådte tydeligt frem i landsdommerens redegørelse. Forstander

Olsen tog selv sin afsked, og der er nu på børnehjemmet i Sdr. Højrup et ungt for-standerpar, som synes at have den rette forståelse af børnene, og som er i stand til at give dem et hjem — så godt som det nu engang kan blive på et børnehjem.

Men jeg vil gerne spørge: Hvilke foran-staltninger er der truffet for at sikre, at børnene har gode kår på vore børnehjem? Er § 156 og § 161, stk. 1, nok? Og hvordan udøver man dette tilsyn? En tidligere elev fra Sdr. Højrup børnehjem har overfor mig givet en skildring af børnehjemmet, som fyldte mig med gru. Disse hans barndoms frygtelige oplevelser blev tilstillet da-værende socialminister Strøm. Det ærede medlem hr. Strøm meddelte eleven, at bre-vet var tilgået landsdommer Aage Hastrup. Mig bekendt har den tidligere elev aldrig været afhørt om rigtigheden af sin anklage. Da jeg spurgte ham, hvorfor han ikke, da han som 14-årig forlod hjemmet, havde klaget, forklarede han mig om det afhæn-gighedsforhold, børnene på børnehjemmet står i til forstanderen. Dette afhængigheds-forhold omtales i § 149, stk. 4, der siger, at hvis en udskrevet elev opfører sig slet, kan forstanderen tage ham tilbage til hjemmet. Det vil sige, at hvis en elevs klage over en forstander eller lærer ikke tages til følge, kan man hævne sig på eleven og bringe ham tilbage til hjemmet. Jeg vil også pege på den brevcensur, der stadigvæk finder sted på vore ungdomshjem, navnlig hjem, hvor unge piger anbringes. Jeg synes, den er for-kastelig. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede socialminister, om tilsynet er tilstrækkeligt? For de gode hjem — og der findes jo en del af dem — kan kontrol ikke afskrække, og for de eventuelt dårlige hjem synes jeg, at en kontrol må være nød-vendig og endnu mere nødvendig, hvis ikke der skal fremkomme berettiget kritik. De private opdragelseshjem finder jeg ikke man burde lade eksistere. Jeg ved, der findes sådanne hjem, som ikke er de bedste. Jeg har for et års tid siden haft en klage fra en mor, der havde en ung pige anbragt på et sådant hjem. Jeg spurgte en meget anerkendt mand i det sociale udvalg, der havde med det pågældende hjem at gøre, hvad han mente om hjemmet. Han sagde, at de to kvinder, som ledede dette hjem, for 20 år siden var udmærket egnede til at være ledere, men var det ikke i dag. Jeg tror, at hvis man fik disse opdragelseshjem under bedre kontrol, ville vi opnå en del.

Angående børnehjem, der ofte er for store og overbelagte til, at de kan være hjem i dette ords rette betydning, vil jeg sige, at